

Daar stond de koning dan, te klappertanden en te rillen,
hij was verkleumd van zijn kale bol tot zijn stoere harige billen.
Van zijn leven had hij het nog nooit zo koud gehad,
hij wilde naar huis, naar zijn fijne warme bubbelbad.

‘Gaan we weer eens naar ons winterpaleis?’ had de prinses weken gezeurd.
Daarom waren ze per koets naar de besneeuwde bergen gescheurd.

Er lagen meters sneeuw, op de weg, de daken en de bomen.
Zijn meisjes joelden dat de koning mee naar buiten moest komen.
Hij sloeg zijn mantel om en stapte moedig door de sneeuw,
maar dat was de meest vorstelijke vergissing van de eeuw.